

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobce: **MUDr. P. T.**, narozený dne X
bytem X

proti
žalované: **Ministerstvo vnitra, kárná komise druhého stupně**
sídlem Jindřišská 34, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 10. 2020 č. j. MV-101361-7/OSK-2020,

takto:

- I. Rozhodnutí kárné komise druhého stupně Ministerstva vnitra ze dne 27. 10. 2020 č. j. MV-101361-7/OSK-2020 se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení výroku III. shora označeného rozhodnutí, jímž žalovaná ve zbytku potvrdila rozhodnutí kárné komise I. stupně zřízené v Ministerstvu zdravotnictví (dále též „*prvostupňový orgán*“) ze dne 22. 9. 2020 č. j. MZDR 28784/2019-116/ST ve výrocích I., II. a IV. Napadené rozhodnutí je blíže popsáno pod bodem 3. tohoto rozsudku.
2. Rozhodnutím prvostupňového orgánu byl žalobce shledán vinným kárným proviněním státního zaměstnance podle § 88 odst. 1 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSS“) a byl odvolán ze služebního místa představeného – ředitele Krajské hygienické stanice Plzeňského kraje se sídlem v Plzni (dále též „*KHS*“). Rozhodnutí prvostupňového orgánu je blíže popsáno pod bodem 4. tohoto rozsudku.

3. Napadeným rozhodnutím (ze dne 27. 10. 2020 č. j. MV-101361-7/OSK-2020) žalovaná rozhodla pod výrokem I. tak, že podle § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*správní řád*“), se rozhodnutí prvostupňového orgánu ve výroku III. písm. a) a b) ruší a věc se vrací prvostupňového orgánu k novému projednání; pod výrokem II. tak, že podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu se rozhodnutí prvostupňového orgánu ve výroku V. mění tak, že výrok V. zní: „*Účastníku řízení se podle § 166 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění pozdějších předpisů, přiznává náhrada nákladů řízení ve výši 21.236 Kč, která mu bude ubrazena Ministerstvem zdravotnictví, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám právního zástupce účastníka řízení, doc. JUDr. M. K., CSc.*“ (proti oběma těmto výrokům žalobce v žalobě nebrojil, pozn. soudu); a pod výrokem III. tak, že podle § 90 odst. 5 správního řádu se ve zbytku odvolání zamítá a rozhodnutí prvostupňového orgánu se ve výrocích I., II. a IV. potvrzuje.
4. Prvostupňový orgán v rozhodnutí (ze dne 22. 9. 2020 č. j. MZDR 28784/2019-116/ST) pod výrokem I. shledal žalobce, tehdy státního zaměstnance, vinným, že „*jako*
- a) *státní zaměstnanec vykonávající službu v Krajské hygienické stanici Plzeňského kraje se sídlem v Plzni, zařazený na služebním místě vedoucího podřízeného služebního úřadu - ředitele, rozhodl bez právního důvodu a v rozporu s účinnou systemizací KHSPL o zařazení státních zaměstnankyň RNDr. J. D., ev. č. X, rozhodnutím ze dne 13. února, čj. KHSPL 4027/28/2018 - účinným od 1. dubna 2018 a Ing. L. S., os. č. X, platovým výměrem účinným od 3. dubna 2017 do nižší platové třídy, než bylo systemizací zařazeno jejich služební místo, čímž zkrátil státní zaměstnankyň RNDr. J. D. a Ing. L. S. na jejich majetkových právech, a tento stav, jež účastník řízení vyvolal rozhodnutím a platovým výměrem viz výše, trval minimálně do 2. srpna 2019, kdy došlo ke zproštění výkonu služby účastníka řízení, rozhodnutím čj. MZDR 34319/2019-1/ST ze dne 1. srpna 2019, a tento stav účastník řízení trvale udržoval v případě státní zaměstnankyň RNDr. J. D., ev. č. X, rozhodnutími ze dne 28. března 2018 čj. KHSPL 8897/28/2018, ze dne 31. prosince 2018 čj. 00727/10021350/2019, ze dne 1. dubna 2019 čj. KHSPL 10701/10021350/2019 a v případě státní zaměstnankyň Ing. L. S., os. č. X, platovými výměry účinnými od 1. listopadu 2017, od 1. dubna 2018, od 1. ledna 2019, od 1. dubna 2019, od 1. června 2019,*
 - b) *státní zaměstnanec vykonávající službu v Krajské hygienické stanici Plzeňského kraje se sídlem v Plzni, zařazený na služebním místě vedoucího podřízeného služebního úřadu - ředitele, rozhodl bez právního důvodu o zvýšení osobního příplatku státním zaměstnankyním M. V., ev. č. X, rozhodnutím ze dne 31. prosince 2018 čj. 01799/10045576/2019, H. P., ev. č. X, rozhodnutím ze dne 31. prosince 2018 čj. 01799/10045566/2019, P. S., DiS, ev. č. X, rozhodnutím ze dne 31. prosince 2018 čj. 01799/10048102/2019, Bc. K. H., ev. č. X, rozhodnutím ze dne 31. prosince 2018 čj. 01799/10076680/2019, čímž způsobil škodu KHSPL ve výši 16 296 Kč,*
 - c) *státní zaměstnanec vykonávající službu v Krajské hygienické stanici Plzeňského kraje se sídlem v Plzni, zařazený na služebním místě vedoucího podřízeného služebního úřadu - ředitele, rozhodl bez právního důvodu v rozporu s § 77 odst. 1 písm. p) a § 150 odst. 1 zákona o státní službě ve spojení s § 134 zákoníku práce o odměně M. K., ev. č. X, a to na základě dílčího útoku návrhem ze dne 25. září 2018, ze dne 7. listopadu 2018 a ze dne 21. prosince 2018 v celkové výši 17 500 Kč, ze kterých nevyplývalo plnění mimořádného služebního úkolu, přiznání odměny tak bylo nedůvodné*

Tedy

ad a) *zaviněně porušil služební kázeň ve smyslu ust. § 87 zákona o státní službě, neboť postupem v rozporu s § 17 a § 19 zákona o státní službě porušil povinnost vyplývající z ustanovení § 77*

odst. 1 písm. c), p) zákona o státní službě ve spojení s § 1 odst. 1 nařízení vlády č. 304/2014 Sb. o platových poměrech státních zaměstnanců;

ad b) zaviněně porušil služební kázeň ve smyslu ust. § 87 zákona o státní službě, neboť postupem v rozporu s § 149 odst. 1 zákona o státní službě porušil povinnost vyplývající z ustanovení § 77 odst. 1 písm. c), p) zákona o státní službě;

ad c) zaviněně porušil služební kázeň ve smyslu ustanovení § 87 zákona o státní službě, neboť postupem v rozporu s § 144 odst. 1 zákona o státní službě ve spojení s § 134 zákoníku práce porušil povinnost vyplývající z ustanovení § 77 odst. 1 písm. c), p) zákona o státní službě

tím spáchal

kárné provinění státního zaměstnance podle § 88 odst. 1 zákona o státní službě.“ (tučně zvýraznil prvostupňový orgán, pozn. soudu).

Pod výrokem II. rozhodnutí prvostupňový orgán dovodil, že „za zvlášť závažné kárné provinění vymezené ve výroku I. tohoto rozhodnutí se podle § 89 odst. 1 a § 89 odst. 2 písm. c) a § 89 odst. 4 zákona o státní službě ukládá účastníku řízení kárné opatření

odvolání ze služebního místa představeného - ředitele Krajské hygienické stanice Plzeňského kraje se sídlem v Plzni“

(tučně zvýraznil prvostupňový orgán, pozn. soudu).

Pod výrokem III. rozhodnutí prvostupňový orgán konstatoval, že: „Řízení se zastavuje

- a) dle ustanovení § 96 odst. 4 písm. g) zákona o státní službě v případě skutku spočívajícím v tom, že jako státní zaměstnanec vykonávající službu v Krajské hygienické stanici Plzeňského kraje se sídlem v Plzni (dále jen „KHSPL“), zařazený na služebním místě vedoucího podřízeného služebního úřadu - ředitele, rozhodl bez právního důvodu a v rozporu s účinnou systemizací KHSPL o zařazení státních zaměstnankyň **Ing. D. Š.**, ev. č. X rozhodnutím ze dne 20. dubna 2018, čj. KHSPL 10999/28/22018, **Ing. V. M.**, ev. č. X, rozhodnutím ze dne 28. dubna 2017 čj. KHSPL 10976/2017, **MUDr. Z. M.**, ev. č. X, rozhodnutím ze dne 20. dubna 2018 čj. KHSPL 10998/28/2018, do vyšší platové třídy, než bylo systemizací stanovené zařazení jejich služebních míst, čímž způsobil škodu KHSPL ve výši 239 693 Kč,
- b) dle ustanovení § 96 odst. 4 písm. g) zákona o státní službě v případě skutku spočívajícím v tom, že jako státní zaměstnanec vykonávající službu v Krajské hygienické stanici Plzeňského kraje se sídlem v Plzni (dále jen „KHSPL¹⁾), zařazený na služebním místě vedoucího podřízeného služebního úřadu - ředitele v rozporu s § 150 odst. 2 zákona o státní službě viz v návaznosti na výrok III. písm. a) tohoto rozhodnutí přiznal státní zaměstnankyni **Ing. D. Š.**, ev. č. X, na odměnách vyšší částku ve výši 1 874 Kč nad celkovou výši zákonného limitu odměn pro 14. platovou třídu,
- c) dle ustanovení § 96 odst. 4 písm. c) zákona o státní službě v případě skutku spočívajícího v tom, že státní zaměstnanec vykonávající službu v Krajské hygienické stanici Plzeňského kraje se sídlem v Plzni, zařazený na služebním místě vedoucího podřízeného služebního úřadu - ředitele, rozhodl bez právního důvodu o odměně **Ing. M. K.**, ev. č. X, na základě dílčího útoku, a to návrhu ze dne 30. října 2018, kdy došlo k vyplacení částky o 5 000 Kč vyšší, než je uvedeno v návrhu, což se pokusil účastník řízení zhojit doplněním návrhu ze dne 18. dubna 2019; na základě dílčího útoku, a to návrhu ze dne 31. prosince 2018, kdy došlo k vyplacení částky o 5 000 Kč vyšší, než je uvedeno v návrhu, což se pokusil účastník řízení zhojit doplněním návrhu ze dne 18. dubna 2019; bez právního důvodu o odměně **Š. Š.**, ev. č. X, na základě dílčího útoku, a to návrhu ze dne 21. září 2018, kdy došlo k vyplacení částky o 2 000 Kč vyšší, než je uvedeno v návrhu, což se pokusil účastník řízení zhojit doplněním návrhu ze dne 18. dubna 2019; na základě dílčího útoku, a to návrhu ze dne 15. října 2018 kdy došlo k vyplacení částky o 8 000 Kč vyšší, než je uvedeno v návrhu, což se pokusil účastník řízení zhojit doplněním návrhu ze dne 18. dubna 2019; na základě dílčího útoku, a to návrhu ze

dne 13. prosince 2018, kdy došlo k vyplacení částky o 1 000 Kč vyšší, než je uvedeno v návrhu, což se pokusil účastník řízení zhojit doplněním návrhu ze dne 18. dubna 2019.“ (tučně zvýraznil prvostupňový orgán, pozn. soudu).

Pod výrokem IV. rozhodnutí prvostupňový orgán uvedl, že „*státnímu zaměstnanci se podle ustanovení § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého, výdělku, které správní orgán hraadí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ukládá povinnost nahradit náklady kárného řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Částka je splatná do 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí zaplacením na účet Ministerstva zdravotnictví České republiky č. 19-0002528001/0710, variabilní symbol: X“ (tučně zvýraznil prvostupňový orgán, pozn. soudu)*

Pod výrokem V. rozhodnutí prvostupňový orgán uzavřel, že „*účastníku řízení se přiznává náhrada nákladů řízení ve výši 10 618 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám právního zástupce účastníka řízení, doc. JUDr. M. K., CSc.*

5. Proti výroku III. napadeného rozhodnutí brojí žalobce podanou žalobou. Námitky žalobce uplatněné v žalobě lze rozdělit do těchto žalobních bodů:
6. *V prvním žalobním bodu* žalobce namítá presumpci správnosti správních aktů, které jako ředitel KHS vydal, a které jsou popsány ve výroku I. rozhodnutí prvostupňového orgánu. Podle žalobce se správní orgány dostatečně nevypořádaly s námitkou, že nesprávné rozhodnutí nezakládá jeho kárnou odpovědnost, lze jej napravit opravnými prostředky podle správního řádu. Žalobce v tomto směru poukazuje na předchozí rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 10. 6. 2020, které žalovaná zrušila rozhodnutím ze dne 4. 8. 2020 a přiznala žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 21 236 Kč. Za takto vzniklou škodu by proto měli být kárně odpovědní členové prvostupňového orgánu. Na podporu uvedeného žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 1 Skno 13/2008.
7. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce namítá nepřezkoumatelnost výroku II. rozhodnutí prvostupňového orgánu, který je vnitřně rozporný, nesrozumitelný a nedostatečně odůvodněný. Prvostupňový orgán za zvlášť závažné kárné provinění žalobce považoval skutky popsány ve výroku I. písm. a) až c) rozhodnutí. Oproti tomu žalovaná v druhém odstavci str. 28 napadeného rozhodnutí uvedla, že prvostupňový orgán za zvlášť závažné kárné provinění shledal toliko skutek popsáný ve výroku I. písm. a), ale skutky uvedené ve výroku I. písm. b) a c) nepovažoval za zvlášť závažné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2012 č. j. 3 Ads 96/2011-118 či rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 5. 2020 č. j. 10 Ad 18/2019-39).
8. *Ve třetím žalobním bodu* žalobce nepovažuje kárné provinění z výroku I. písm. a) rozhodnutí prvostupňového orgánu za dostatečně popsány a namítá porušení zásady materiální pravdy podle § 3 správního řádu. Podle žalobce správní orgány nedostatečně vypořádaly námitku ohledně snížení platu v něm jmenovaných dvou státních zaměstnankyň. RNDr. D. (zařazena do 12. platové třídy) poté, co ve výběrovém řízení neobhájila místo vedoucí oddělení, a bylo jí nabídnuto řadové místo rady, které přijala, byla zařazena do 11. platové třídy. Ing. S. bylo zrušeno určení být trvalým zástupcem ředitelky odboru, byla tudíž zařazena do 12. platové třídy. Prvostupňový orgán toliko na str. 23 rozhodnutí poukázal na protokol o kontrole ze dne 13. 12. 2019 č. j. MV-49373-23/OSK-2019, k němuž však žalobce nemohl uplatnit námitky, byl v té době zproštěn výkonu služby. Žalobce dále namítá, že u rozhodnutí popsanych v tomto výroku *zanikla kárná odpovědnost* podle § 90 ZSS a nesouhlasí, že jde o trvajících kárné provinění. Žalobce k tomuto odkazuje na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 1. 2007 sp. zn. 8 Tdo 1161/2006.

9. Žalobce nepovažuje ani za dostatečně popsané kárné provinění z výroku I. písm. b) rozhodnutí prvostupňového orgánu. Navýšení osobního příplatku čtyřem státním zaměstnankyním uvedeným v tomto výroku připravil vedoucí právního oddělení a žalobce jako lékař se třemi atestacemi nebyl schopen nesprávnou aplikaci právních předpisů zjistit. Nesouhlasí proto se závěrem prvostupňového orgánu, že to byl žalobce, kdo jako ředitel zvolil postup při navýšení osobních příplatků. Odpovědnost tak nese žalobce za jinou osobu, za vedoucího právního oddělení.
10. Podle žalobce i u kárného provinění z výroku I. písm. c) rozhodnutí prvostupňového orgánu byla porušena zásady materiální pravdy podle § 3 správního řádu. Prvostupňový orgán dovodil, že žalobce byl povinen zajistit u státních zaměstnanců a zaměstnanců KHS řádné odůvodnění mimořádné odměny. Žalovaná dovodila, že žalobce jako služební orgán je za vše, co se ve služebním úřadu stane, osobně odpovědný. Kárná odpovědnost by však měla být omezena toliko na zjištěná a prokázaná konkrétní porušení právních povinností. V daném případě je vyplacení odměn bez odůvodnění, popř. s nedostatečným odůvodněním, což mohlo založit nanejvýš administrativní pochybení, nikoli zaviněné kárné provinění, či dokonce úmysl žalobce porušit právní předpisy. Žalobce uvádí, že v r. 2018 se o odměně M. K. podle novelizovaného § 159 ZSS již nerozhodovalo. Postup správních orgánů žalobce považuje za nepřezkoumatelný, neboť důvody, pro které je žalobce stíhán za poskytnutí odměny M. K., jsou podřaditelné pod důvody, pro které bylo u ostatních státních zaměstnankyň řízení dříve zastaveno.
11. *Ve čtvrtém žalobním bodu* žalobce nesouhlasí se zaviněním. Namítá, že došlo ke změně formy z vědomé nedbalosti (ve zrušeném rozhodnutí ze dne 10. 6. 2020) na nepřímý úmysl, při totožném skutkovém stavu. Prvostupňový orgán formu zavinění ve výroku vůbec neuvedl, pouze popsal, že žalobce byl srozuměn s tím, že porušuje zájem chráněný zákonem a pro případ, že jej způsobí, byl s tím srozuměn. Žalobce však nevěděl, a ani nechtěl u žádného z kárných provinění postupovat v rozporu s právní úpravou, ani s takovým postupem nebyl srozuměn. Složka vůle nebyla prokázána, správní orgány posoudily formu zavinění bez opory ve spisu. Prvostupňový orgán uvedl, že žalobce zaviněně porušil služební kázeň podle § 87 ZSS. Žalovaná se toliko odvolala na čl. 53 metodického pokynu náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 3/2016, kterým se stanoví podrobnosti kárné odpovědnosti státních zaměstnanců a kárného řízení, byť v předchozím rozhodnutí ze dne 4. 8. 2020 uvedla, že povinnou náležitostí výroku je forma zavinění. Žalobce poukazuje na to, že předchozím rozhodnutím prvostupňového orgánu ze dne 10. 6. 2020 mu byla pod výrokem I. kladena za vinu čtyři kárná provinění, nyní tři kárná provinění, a výrok I. písm. c) mu byl zúžen na rozhodnutí o odměně jediné státní zaměstnankyni z původních čtyř státních zaměstnankyň. Přesto žalobci bylo uloženo kárné opatření shodné jako v předchozím rozhodnutí. Žalobce k tomuto odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2007 č. j. 4 As 40/2007-53.
12. *V pátém žalobním bodu* žalobce nesouhlasí s kárným opatřením, jelikož nebyla prokázána kárná provinění z výroku I. písm. a) až c) rozhodnutí prvostupňového orgánu. Podle § 89 odst. 3 věty druhé ZSS nebyla prokázána dlouhodobost porušování služební kázně, či zvlášť závažný následek, ani jednání ze zavrženíhodných pohnutek. Přesto mu bylo uloženo jedno z nejzávažnějších kárných opatření. Nebylo ani přihlédnuto ke všem kritériím podle § 89 odst. 3 ZSS. Správní orgány pominuly okolnosti, které by svědčily ve prospěch žalobce. Prvostupňový orgán též nevyhodnotil délku trvání kárného řízení, zapříčiněnou nečinností prvostupňového orgánu. Žalovaná však na str. 28 a 29 napadeného rozhodnutí uváděla údajná další pochybení žalobce, která předmětem kárného řízení ani nebyla, čímž porušila zásadu presumpce neviny podle § 96 odst. 2 ZSS. Na podporu uvedeného žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2004 č. j. 5 A 154/2002-51.
13. S ohledem na věk žalobce žádal o přednostní projednání věci.
14. Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné. *K prvnímu žalobnímu bodu* nerozporuje, že žalobcem vydaná rozhodnutí, jež byla předmětem kárného řízení, jsou právně závazná. Neztotožňuje se však se žalobcem, že za

jejich vydání nemůže být žalobce kárné odpovědný, neboť bylo prokázáno, že byla vydána v rozporu se zákonem. Žalobce jako vedoucí služebního úřadu řídil odměňování státních zaměstnanců a plnil úkoly související s pracovněprávními vztahy zaměstnanců ve správním úřadu podle § 14 odst. 1 a 2 ZZS. Z protokolů z kontrol provedených v KHS je zřejmé, že uvedené povinnosti žalobce neplnil řádně, v KHS nebyl uspokojivý stav ohledně odměňování státních zaměstnanců a v řízení služebního úřadu byly i další nedostatky, za které žalobce byl zodpovědný. Žalobce nebyl kárné postižen pro ojedinělé rozhodnutí vydané v rozporu s právními předpisy, jednalo se o větší množství nezákonných rozhodnutí vydaných žalobcem ve zřejmém rozporu s ZSS, a vedení kárného řízení bylo namístě. Žalobcem zmiňovaný rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 5. 11. 2008 sp. zn. 1 Skno 13/2008 není podle žalované na daný případ žalobce přílehlavý.

15. Žalovaná ke *druhému žalobnímu bodu* uvádí, že prvostupňový orgán za zvlášť závažné kárné provinění považoval pouze skutek pod výrokem I písm. a) rozhodnutí. Žalovaná na str. 28 napadeného rozhodnutí dospěla k závěru, že na kárné provinění žalobce je třeba s ohledem na § 89 odst. 3 ZSS hledět v kontextu všech skutků uvedených ve výroku I. rozhodnutí prvostupňového orgánu. Vyplývají z nich závažná pochybení žalobce jako služebního orgánu v různých oblastech odměňování státních zaměstnanců. Žalovaná si je vědoma, že kárné opatření odvolání ze služebního místa představeného lze podle § 89 odst. 3 ZSS uložit pouze za zvlášť závažné kárné provinění, což je v daném případě toliko skutek pod výrokem I písm. a) rozhodnutí prvostupňového orgánu. Nelze však nezohlednit i další skutky, za které je kárné opatření rovněž uloženo, byť menší závažnosti. Ačkoli podle žalované měl prvostupňový orgán výrok lépe formulovat, použitá formulace nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost.
16. Žalovaná ke *třetímu žalobnímu bodu* k výroku I. písm. a) rozhodnutí prvostupňového orgánu uvádí, že vznesené námitky vypořádala na str. 22 napadeného rozhodnutí. Za podstatné považuje systemizaci služebních a pracovních míst KHS. Žalobce chybně zařadil zaměstnankyně do nižší platové třídy, než jaká jim podle systemizace příslušela. Je bezpředmětné, že žalobce nemohl reagovat na protokol o kontrole ze dne 13. 12. 2019 č. j. MV-49373-23/OSK-2019. Argumentace žalobce nevyvrací kontrolní závěry, a po seznámení s poklady pro vydání rozhodnutí mohl žalobce argumentaci uplatnit. Odkaz na charakteristiku služebního místa, na němž je v pracovním poměru jmenována Ing. S., uvedla žalovaná pro doplnění. Žalobce charakteristiku služebního místa schválil podpisem dne 20. 5. 2019. Bylo mu proto známo, že do 13. platové třídy měla být jmenovaná zařazena. Prvostupňový orgán shledal udržování nezákonného zařazení jmenované do nižší platové třídy, než jí podle systemizace náležela. Pokud žalovaná výrok I. písm. a) rozhodnutí prvostupňového orgánu nerozporovala, ztotožnila se s prvostupňovým orgánem. Z pokladů je zřejmé, že služební místo RNDr. D. bylo systemizováno ve 12. platové třídě, do ní měla být jmenovaná zařazena. Pokud se žalobce domníval, že obě jmenované nevykonávaly na svých služebních místech správní činnosti spadající do platové třídy, do kterých byla jejich služební místa v rámci systemizace služebního úřadu zařazena, měl možnost navrhnout změnu systemizace. Otázkou zániku kárné odpovědnosti žalobce se žalovaná zabývala na str. 22 napadeného rozhodnutí, a ztotožnila se s prvostupňovým orgánem, že se jednalo o trvající delikt, proto nedošlo k promlčení kárného provinění žalobce.
17. Žalovaná k výroku I. písm. b) rozhodnutí prvostupňového orgánu uvádí, že žalobce jako vedoucí služebního úřadu řídil činnosti související s odměňováním státních zaměstnanců, vykonával službu v oboru služby Organizační věci státní služby a správy služebních vztahů státních zaměstnanců, příslušníků bezpečnostních sborů a vojáků, pod něj problematika odměňování státních zaměstnanců spadala. Žalobce se nemůže zbavit odpovědnosti za jím podepsaná rozhodnutí. Lze důvodně předpokládat, že žalobce jako služební orgán

rozhodnutí pouze kontroloval a podepisoval, nikoli skutečně psal. Na základě této argumentace by se žalobce mohl zříci odpovědnosti za všechna rozhodnutí jím vydaná, což žalovaná považuje za nepřijatelné.

18. Žalovaná k výroku I. písm. c) rozhodnutí prvostupňového orgánu konstatuje, že bylo povinností žalobce jako služebního orgánu zajistit, aby návrhy na přiznání mimořádných odměn byly v souladu se zákonem. Pokud by žalobce zjistil pochybení v návrhu na přiznání odměny (jako tomu bylo v případě návrhů odměn M. K.), měl zajistit jejich přepracování a nepřipustit vyplacení. Žalobce, který nápravu návrhů nezajistil, naopak je podepsal a schválil, zjevně postupoval v rozporu se ZSS, resp. zákoníkem práce. Skutečnost že žalobce nerozhodl o odměnách na základě rozhodnutí, nýbrž pouze schválil návrhy odměn, nemá na zákonnost rozhodnutí prvostupňového orgánu vliv. Výsledek jednání žalobce by byl v obou případech totožný (vyplacení odměn na základě nedostatečného odůvodnění). V daném případě je žalobci kladeno za vinu, že schválil odměny státní zaměstnankyni, ačkoliv z ničeho neplynulo, že by splnila mimořádný či zvlášť významný služební úkol. Nelze se ztotožnit s žalobcem, že mělo i v případě tohoto skutku dojít k zastavení kárného řízení. Žalovaná nepopírá, že odpovědnost za chybné odůvodnění odměn M. K. nese rovněž představený, který je připravoval, žalobce však odůvodnění považoval za dostatečná a podpisem návrhy schválil.
19. Žalovaná ke *čtvrtému žalobnímu bodu* uvádí, že se změnou formy zavinění zabývala na str. 22 napadeného rozhodnutí. Zde uvedla, že neshledává pochybení v tom, že skutek pod výrokem I. písm. a) rozhodnutí prvostupňového orgánu spáchal žalobce v nepřímém úmyslu. Formu zavinění řešila žalovaná pouze ve vztahu ke skutku uvedenému pod výrokem I. písm. a) předchozího rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 10. 6. 2020, pro který bylo kárné řízení zastaveno. Odkaz žalobce na tuto argumentaci je proto irelevantní. Žalovaná uložila prvostupňovému orgánu, aby jednání žalobce po doplnění spisového materiálu opětovně posoudil. Pokud prvostupňový orgán dospěl po opětovném posouzení k závěru, že žalobce spáchal skutky ve formě nepřímého úmyslu, nelze takový postup považovat za vadný. Žalovaná se ztotožňuje s argumentací prvostupňového orgánu, že žalobce jednal jako dlouholetý služební orgán, kterému by měly být příslušné právní předpisy známy, ve formě nepřímého úmyslu. Podle žalované mohl prvostupňový orgán rozhodnout o uložení stejného kárného opatření, jako v případě předchozího již zrušeného rozhodnutí, i přesto, že došlo k zúžení rozsahu skutků, v nichž prvostupňový orgán spatřil kárné provinění žalobce. Žalovaná má za to, že prvostupňový orgán vzal v potaz i skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, jelikož nerozhodl o propuštění ze služebního poměru.
20. Žalovaná k žádosti žalobce o přednostní projednání a rozhodnutí ve věci podle § 56 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) uvádí, že žalobcův služební poměr byl již ukončen, a to na základě jeho žádosti (rozhodnutím státního tajemníka v Ministerstvu zdravotnictví ze dne 29. 10. 2020 č. j. MZDR 47311/2020-2/PER). I v případě, že by soud zrušil napadené rozhodnutí, nedošlo by k návratu žalobce do státní služby. Jeho žádost ve smyslu § 56 odst. 1 nepovažuje za důvodnou.
21. Žalobce v replice setrval na své argumentaci. Doplnil, že nesouhlasí se žalovanou, že kárné opatření, které mu bylo uloženo, lze uložit i za nikoli zvlášť závažná kárná provinění z výroku I. písm. b), c) rozhodnutí prvostupňového orgánu. Považuje to za rozporné s § 89 odst. 3 věta druhá ZSS. Dále žalobce uvádí, že v popisu skutku pod výrokem I písm. a) rozhodnutí prvostupňového orgánu chybí popis, o jaká služební místa RNDr. D. a Ing. S. ve věci šlo.

22. Žalovaná v duplice rovněž setrvala na své předchozí argumentaci. Uvedla, že skutek pod výrokem I. písm. a) rozhodnutí prvostupňového orgánu vychází z kontrolního zjištění z protokolu o kontrole ze dne 13. 12. 2019 č. j. MV-49373-23/OSK-2019. V době kontroly nebyl v KHS vydán služební předpis upravující systemizaci služebních a pracovních míst v tomto služebním úřadu, proto kontrolní skupina vycházela z údajů uvedených v modulu systemizace a organizace Informačního systému o státní službě, prostřednictvím něhož jsou Ministerstvu vnitra předkládány návrhy na změny systemizace a organizační struktury služebních úřadů. Z tohoto modulu byla zjištěna konkrétní čísla služebních míst jmenovaných státních zaměstnankyň, resp. jaká platová třída je k nim systemizována. Bylo zjištěno, že státní zaměstnankyně měly být zařazeny na služebních místech se systemizovanou vyšší platovou třídou, než jim žalobce přiznal. Na str. 29 uvedeného protokolu uložila kontrolní skupina žalobci jako služebnímu orgánu v dané věci zjednat nápravu. Žalobce jako služební orgán, který schvaloval předmětná rozhodnutí, se nemůže zříci odpovědnosti za obsah rozhodnutí. Na tom nic nemění případný podíl dalších státních zaměstnanců.
23. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud rozhodl o věci samé bez nařízení jednání v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Žalobu soud shledal důvodnou.
24. Ze správního spisu vyplývají tyto podstatné skutečnosti.
25. Dne 2. 7. 2019 bylo žalobci, tehdy účastníku řízení, doručeno oznámení o zahájení kárného řízení ze dne 28. 6. 2019 pro skutky uvedené z podnětu k zahájení kárného řízení ze dne 29. 4. 2019.
26. Dne 30. 7. 2019 prvostupňový orgán navrhl státnímu tajemníkovi v Ministerstvu zdravotnictví zprostit účastníka řízení výkonu služby pro důvodné podezření ze spáchání zvláště závažného kárného provinění, jelikož jeho ponechání ve výkonu služby by ohrožovalo žádný výkon služby a opatřování podkladů pro rozhodnutí v kárném řízení, a to do skončení kárného řízení, nepomine-li důvod, pro který bude státní zaměstnanec výkonu služby zproštěn dříve.
27. Dne 1. 8. 2019 státní tajemník v Ministerstvu zdravotnictví rozhodnutím č. j. MZDR 34319/2019-1/ST zprostil účastníka řízení výkonu služby doručením rozhodnutí (výrok I.) a rozhodl, že účastníku řízení jako státnímu zaměstnanci přísluší ode dne zproštění výkonu služby 80% měsíčního platu, tj. 69 981 Kč měsíčně (výrok II.). Toto rozhodnutí převzal účastník řízení dne 2. 8. 2019.
28. Dne 1. 12. 2019 účastník řízení uplatnil opatření proti nečinnosti poté, co v průběhu září 2019 a října 2019 byli ve věci slyšení svědci jmenovaní na str. 14 napadeného rozhodnutí.
29. V protokolu o kontrole služebních vztahů v KHS ze dne 13. 12. 2019 č. j. MV-49373-23/OSK-2019 jsou na 31 stranách uvedena kontrolní zjištění, popsány zjištěné nedostatky a uložena opatření k odstranění závadného stavu. K protokolu jsou připojeny dvě přílohy, první obsahuje popis zjištění popsáný na 40 stranách, druhá na 101 stranách.
30. Dne 8. 1. 2020 předsedkyně žalované opatřením proti nečinnosti uložila prvostupňovému orgánu povinnost do 30 dnů ode dne doručení tohoto opatření vydat rozhodnutí ve věci kárného řízení účastníka.
31. V lednu 2020 a v únoru 2020 byli slyšeni další dva svědci jmenovaní rovněž na str. 14 napadeného rozhodnutí.

32. Dne 10. 2. 2020 státní tajemník v Ministerstvu zdravotnictví doručil prvostupňovému orgánu podnět k zahájení, resp. rozšíření, kárného řízení proti účastníku řízení pro jednání popsané v podnětu.
33. Téhož dne, dne 10. 2. 2020, prvostupňový orgán oznámil účastníkovi (v pořadí druhé) zahájení kárného řízení.
34. Dne 15. 4. 2020 účastník řízení uplatnil u žalované v pořadí druhý návrh na opatření proti nečinnosti.
35. Dne 7. 5. 2020 předsedkyně žalované opatřením proti nečinnosti uložila prvostupňovému orgánu v pořadí druhou povinnost vydat rozhodnutí ve věci kárného řízení účastníka do 30 dnů ode dne doručení tohoto opatření.
36. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 21. 5. 2020 č. j. 10 Ad 18/2019 v řízení iniciovaném účastníkem řízení, bylo zrušeno rozhodnutí tamního žalovaného náměstka ministra vnitra pro státní službu ze dne 22. 10. 2019 č. j. MV-128240-5/OSK-2019 (toto rozhodnutí není součástí správního spisu, pozn. soudu). Uvedeným rozhodnutím náměstek ministra vnitra pro státní službu potvrdil rozhodnutí státního tajemníka v Ministerstvu zdravotnictví ze dne 1. 8. 2019 č. j. MZDR 34319/2019-1/ST, jímž byl účastník řízení zproštěn výkonu služby doručením rozhodnutí (výrok I.) a rozhodnuto, že účastníku řízení jako státnímu zaměstnanci přísluší ode dne zproštění výkonu služby 80% měsíčního platu, tj. 69 981 Kč měsíčně (výrok II.) [viz bod 27. tohoto rozsudku]. Desátý senát v odůvodnění rozsudku konstatoval, že k závěru o tom, že by ponechání účastníka řízení ve výkonu služby ohrozilo řádný výkon služby, správní spis neobsahuje dostatečná skutková zjištění. Neshledal proto podmínky pro zproštění účastníka řízení výkonu služby podle § 48 odst. 1 ZSS.
37. Dne 10. 6. 2020 prvostupňový orgán rozhodl předchozím rozhodnutím pod č. j. MZDR 28784/2019-91/ST o kárném provinění účastníka řízení, jímž ho dílem uznal vinným, dílem řízení zastavil a uložil mu kárné opatření shodné jako v právě projednávané věci. Proti tomuto rozhodnutí účastník podal odvolání.
38. Dne 30. 6. 2020 personální ředitelka sekce pro státní službu pod č. j. MV-128240-11/OSK-2019 v návaznosti na shora konstatovaný rozsudek desátého senátu zrušila rozhodnutí státního tajemníka v Ministerstvu zdravotnictví ze dne 1. 8. 2019 č. j. MZDR 34319/2019-1/ST, jímž státní tajemník (jako prvostupňový orgán) zprostil účastníka řízení výkonu služby doručením rozhodnutí (výrok I.) a rozhodl, že účastníku řízení jako státnímu zaměstnanci přísluší ode dne zproštění výkonu služby 80% měsíčního platu, tj. 69 981 Kč měsíčně (výrok II.) [viz bod 27. tohoto rozsudku].
39. Žalovaná dne 4. 8. 2020 pod č. j. MV-101361-3/OSK-2020 rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 10. 6. 2020 č. j. MZDR 28784/2019-91/ST zrušila a věc mu vrátila k novému projednání s pokynem, aby doplnil podklady k jednotlivým výrokům, na jejich základě rozhodl, že se účastník řízení dopustil kárného provinění.
40. Do spisu prvostupňový orgán doplnil charakteristiku služebního místa Ing. S. ze dne 20. 5. 2019, v níž je uvedena 13. platová třída s ID služebního místa X. Podle nečíslovaných platových výměrů ze dnů 28. 4. 2017 (s účinností ode dne 3. 4. 2017), 21. 11. 2017 (s účinností ode dne 1. 11. 2017), 18. 4. 2018 (s účinností ode dne 1. 4. 2018), 2. 1. 2019 (s účinností ode dne 1. 1. 2019), 29. 4. 2019 (s účinností ode dne 1. 4. 2019), 26. 6. 2019 (s účinností ode dne 1. 6. 2019) byla Ing. S. zařazena do 12. platové třídy. K osobě RNDr. D. byla doplněna

rozhodnutí o převedení na služební místo ze dne 13. 2. 2018 č. j. KHSPL 4027/28/2018, podle kterého je jmenovaná od 1. 4. 2018 převedena na služební místo ID 11412 a zařazena do 12. platového stupně, dále rozhodnutí ze dne 28. 3. 2018 č. j. KHSPL 8897/28/2018, jímž bylo předchozí rozhodnutí ze dne 13. 2. 2018 č. j. KHSPL 4027/28/2018 změněno v částce platu, jelikož státní zaměstnankyně je zařazena do 11. platové třídy a 12. platového stupně v rámci třídy, dále rozhodnutí o platu ze dne 31. 12. 2018 č. j. 00727/10021350/2019, jímž byl jmenované určen plat, dále rozhodnutí ze dne 1. 4. 2019 č. j. KHSPL 10701/10021350/2019, jímž byl jmenované určen plat, či charakteristika služebního místa ze dne 16. 10. 2018, podle níž je jmenovaná zařazena do 11. platové třídy. Dále byl doplněn návrh účastníka řízení ze dne 17. 4. 2019, jímž jako ředitel KHS navrhl státnímu tajemníkovi v Ministerstvu zdravotnictví, aby na základě kontroly KHS ze dne 2. 4. 2019 zrušil čtyři rozhodnutí o platu, všechny ze dne 31. 12. 2018, ohledně státních zaměstnankyň jmenovaných pod výrokem I. písm. b) rozhodnutí prvostupňového orgánu. Dne 20. 5. 2019 státní tajemník v Ministerstvu zdravotnictví rozhodnutím zrušil čtyři rozhodnutí účastníka řízení jako ředitele KHS ze dne 31. 12. 2018. Do spisu byly dále doplněny ke státní zaměstnankyni jmenované pod výrokem I. písm. c) rozhodnutí prvostupňového orgánu tři návrhy na přiznání odměny za splnění mimořádných či zvlášť významných služebních úkolů, iniciované odborným radou ředitelkou odboru hygieny práce ze dne 25. 9. 2018 na částku 4 500 Kč, ze dne 7. 11. 2018 na částku 11 000 Kč a ze dne 21. 12. 2018 na částku 2 000 Kč se shodným odůvodněním, že státní zaměstnanec stanovené pracovní úkoly plní svědomitě, pracuje velmi dobře, vyřizuje narůstající počet podnětů a pracuje s elektronickými informačními systémy, je dlouholetým zaměstnancem, a vyplacením odměny v navrhované výši nebude překročen limit stanovený na základě § 150 odst. 2 ZZS pro celkový úhrn odměn vyplacených státnímu zaměstnanci v daném kalendářním roce.

41. Dne 22. 9. 2020 prvostupňový orgán ve věci vydal rozhodnutí (č. j. MZDR 28784/2019-116/ST) popsané pod bodem 4. tohoto rozsudku. Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce odvoláním, o kterém rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím (ze dne 27. 10. 2020 č. j. MV-101361-7/OSK-2020) popsáním pod bodem 3. tohoto rozsudku.
42. Soud před vlastním posouzením věci připomíná, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu soudy nemusí nutně reagovat na každý dílčí argument uvedený v žalobě. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014 č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby správní soud v odůvodnění rozhodnutí postihl všechny stěžejní námitky účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i reakce na některé dílčí a související námitky (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014 č. j. 7 Afs 85/2013-33). Soud rovněž může pro stručnost odkázat na část odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, s nímž se ztotožní. Jak uvedl Ústavní soud, „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (viz náleze ze dne 12. 2. 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015 č. j. 9 As 221/2014-43, či ze dne 25. 2. 2015 č. j. 6 As 153/2014-108). Současně soud připomíná, že s ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení je nutné rozhodnutí prvostupňového orgánu i napadené rozhodnutí žalované posuzovat jako jeden celek (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013 č. j. 6 Ads 134/2012-47).

43. Městský soud v Praze shledal rozhodnutí prvostupňového orgánu, které žalovaná potvrdila ve výroku I. písm. a), b), c) nepřezkoumatelným, podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
44. Soud vycházel z této právní úpravy v rozhodném znění.
45. Podle § 68 odst. 1 správního řádu *rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků.*
46. Podle § 68 odst. 2 správního řádu *ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.*
47. Soud shledal tyto vady výroku I. písm. a) rozhodnutí prvostupňového orgánu.
48. Ve výroku I. písm. a) rozhodnutí prvostupňového orgánu bylo žalobci nejprve kladeno za vinu, že zařadil zde jmenované dvě státní zaměstnankyně do nižších platových tříd v rozporu s „účinnou systemizací KHSPL“. Podle soudu ve výroku chybí bližší označení konkrétní systemizace, na kterou prvostupňový orgán odkazoval, tedy kdy byla vydána, od kdy byla účinná, a v rozporu s jakým konkrétním jejím bodem/článkem/odstavcem této systemizace žalobce se dopustil vytýkaného pochybení. Pro úplnost soud uvádí, že od důrazu na takto konkretizovanou systemizaci nelze upustit, neboť lze důvodně předpokládat, že „systemizací KHSPL“ bylo více, jejich obsah se postupně zřejmě i mohl měnit. Nadto ani použitá zkratka KHSPL není v tomto výroku blíže rozvedena. Nelze tudíž ověřit soulad systemizace KHSPL, na níž je odkazováno, s napadenými rozhodnutími.
49. V této části výroku [I. písm. a) rozhodnutí prvostupňového orgánu] absentuje i údaj, do které platové třídy žalobce obě státní zaměstnankyně zařadil fakticky, ale zejména absentuje údaj, která platová třída jim náležela, neboť prostou informací, že obě byly zařazené do „nižší platové třídy, než bylo systemizací zařazeno jejich služební místo“, nelze ověřit. Obdobnou otázkou se zabýval Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 12. 5. 2020 č. j. 3 Ads 107/2018-25 dovedl, že pro vymezení skutku je nezbytné, aby ve výroku rozhodnutí bylo minimálně uvedeno, do jaké platové třídy měl být zaměstnanec zařazen.
50. Již uvedené pochybení by bylo důvodem zrušení napadeného rozhodnutí, které v této části potvrdilo rozhodnutí prvostupňového orgánu.
51. Prvostupňové rozhodnutí, v jehož části je žalovaná též potvrdila, trpí ve výroku I. písm. a) u rozhodnutí označeného „čj. KHSPL 4027/28/2018“ absencí roku jeho vydání, je u něj uveden toliko záznam „13. února“, což je zřejmá písařská chyba, kterou mohla žalovaná napravit.
52. Za zásadní ve věci soud považuje, že uvedený výrok I. písm. a) rozhodnutí prvostupňového orgánu potvrzeného žalovanou, obsahuje odkaz na evidentně nesprávnou skutečnost, která v době vydání prvostupňového rozhodnutí dne 22. 9. 2020 již neexistovala. Touto nesprávnou skutečností je odkaz prvostupňového orgánu na rozhodnutí „čj. MZDR 34319/2019-1/ST ze dne 1. srpna 2019“, což je správní akt *non negotium*. K takovéto zjevné vadě soud přihlíží z úřední povinnosti.

53. Z obsahu správního spisu (viz výše) totiž vyplývá, že dne 1. 8. 2019 státní tajemník v Ministerstvu zdravotnictví rozhodnutím č. j. MZDR 34319/2019-1/ST zprostil žalobce výkonu služby doručením tohoto rozhodnutí (výrok I.) a rozhodl, že žalobci jako státnímu zaměstnanci přísluší ode dne zproštění výkonu služby 80% měsíčního platu, tj. 69 981 Kč měsíčně (výrok II.). Proti rozhodnutí státního tajemníka v Ministerstvu zdravotnictví žalobce brojil odvoláním, o kterém rozhodl náměstek ministra vnitra pro státní službu ze dne 22. 10. 2019 č. j. MV-128240-5/OSK-2019 tak, že rozhodnutí státního tajemníka v Ministerstvu zdravotnictví potvrdil. Proti rozhodnutí náměstka ministra vnitra pro státní službu ze dne 22. 10. 2019 č. j. MV-128240-5/OSK-2019 podal žalobce žalobu, o níž rozhodl desátý senát zdejšího soudu rozsudkem ze dne 21. 5. 2020 č. j. 10 Ad 18/2019 tak, že zrušil rozhodnutí náměstka ministra vnitra pro státní službu (což byl tamní žalovaný) ze dne 22. 10. 2019 č. j. MV-128240-5/OSK-2019. V návaznosti na zmiňovaný rozsudek desátého senátu rozhodla dne 30. 6. 2020 pod č. j. MV-128240-11/OSK-2019 personální ředitelka sekce pro státní službu tak, že zrušila rozhodnutí státního tajemníka v Ministerstvu zdravotnictví ze dne 1. 8. 2019 č. j. MZDR 34319/2019-1/ST. V posledním odstavci na str. 7 a prvním odstavci na str. 8 tohoto rozhodnutí personální ředitelka sekce pro státní službu uvedla, že *„účinky tohoto rozhodnutí nastávají ode dne předběžné vykonatelnosti přezkoumávaného rozhodnutí, tj. ode dne 2. 8. 2019 ... účastník řízení byl nezákonným rozhodnutím služebního orgánu zproštěn výkonu služby a byl mu stanoven plat ve výši 80 % měsíčního platu. Pokud by tedy odvolací orgán určil účinky svého rozhodnutí ode dne právní moci svého rozhodnutí, došlo by k poškození účastníka řízení na jeho právech. Pro doplnění odvolací orgán upozorňuje, že služební orgán je povinen doplatit účastníkovi řízení rozdíl, který mu vznikl snížením jeho platu od 2. 8. 2019 do právní moci tohoto rozhodnutí.“* Z citovaného je zřejmé, že účinky tohoto rozhodnutí byly *ex tunc*.
54. Byť tyto skutečnosti byly podle obsahu spisu prvostupňovému orgánu známy, přesto dne 22. 9. 2020 do výroku I. písm. a) uvedl odkaz na neexistující v té době *rozhodnutí ze dne 1. srpna 2019 č. j. MZDR 34319/2019-1/ST*, a to jakoby zrušeno nebylo (včetně účinků). Úspěšně proto nemůže obstát odkaz prvostupňového orgánu na zrušené rozhodnutí, a jím dovozovat vinu žalobce, což žalovaná napadeným rozhodnutím nenapravila.
55. O skutečnosti, že žalovaná si byla vědoma, že zmiňované zproštění výkonu služby žalobce bylo zrušeno, svědčí její vyjádření v posledním odstavci na str. 29 a prvním odstavci na str. 30 napadeného rozhodnutí, že *„...nebylo namístě přiblížit při ukládání kárného opatření k nezákonnému zproštění výkonu služby účastníka řízení, neboť to bylo předmětem jiného řízení, přičemž ve výsledku byl účastníkovi řízení doplacen plat, který mu za dobu jeho nezákonného zproštění výkonu služby náležel. Účastník řízení tedy již v tomto ohledu dosáhl náhrady, a dle kárné komise II. stupně tak již nebylo třeba k tomuto nezákonnému zproštění výkonu služby dále přiblížit při ukládání kárného opatření.“*
56. Dále předmětný výrok obsahuje k oběma státním zaměstnankyním výčet rozhodnutí, které jsou konkretizované toliko datem vydání a jednacími čísly a výčet platebních výměrů s daty jejich účinnosti. Z takto koncipovaného jednání, ze kterého má být žalobce pod výrokem I. písm. a) rozhodnutí prvostupňového orgánu uznán vinným, není zřejmé, jakou tyto blíže neoznačené podklady mají konkrétní souvislost s otázkou viny žalobce (např. zda se jedná o rozhodnutí svévolně vydaná bez návaznosti na konkrétní změnu systemizace, či naopak jsou svázaná s konkrétní změnou systemizace, ale jsou s ní v rozporu, apod., co konkrétního obsahují, co jimi žalobce porušil).

57. Jelikož rozhodnutí státního tajemníka v Ministerstvu zdravotnictví ze dne 1. 8. 2019 č. j. MZDR 34319/2019-1/ST bylo zrušeno personální ředitelkou sekce pro státní službu již dne 30. 6. 2020 pod č. j. MV-128240-11/OSK-2019 s účinky *ex tunc*, ještě předtím, než prvostupňový orgán ve věci vydal rozhodnutí dne 22. 9. 2020, pak správní orgán pochybil, když ve výroku na tato pravomocně zrušená „neexistující od samého počátku“ rozhodnutí odkázal.
58. Po zrušení rozhodnutí státního tajemníka v Ministerstvu zdravotnictví ze dne 1. 8. 2019 č. j. MZDR 34319/2019-1/ST nemá skutkový stav popsáný pod výrokem I. písm. a) rozhodnutí prvostupňového orgánu, na který odkázal prvostupňový orgán, platnou oporu ve spisu. S ohledem na ústavní princip právní jistoty nelze připustit, aby ve výroku kárného provinění, jímž byla uznána vina a uloženo kárné opatření, byl uveden správní akt, který v důsledku zrušení jiného rozhodnutí správního orgánu ztratil svůj zákonný podklad. Pro naplnění principu právní jistoty je naopak nezbytné, aby takový správní akt, který odkazuje na neexistující rozhodnutí, byl zrušen a věc byla vrácena správnímu orgánu.
59. Jelikož soud shledal, že je třeba v tomto směru zrušit napadené rozhodnutí, dalšími námitkami žalobce se již nezabýval.
60. Toliko pro úplnost ohledně výroku I. písm. b) rozhodnutí prvostupňového orgánu soud uvádí, že žalobce rozhodl o zvýšení osobních příplatků čtyřem státním zaměstnankyním jednáním popsáným jako „*bez právního důvodu*“. Z takto vymezené skutkové podstaty není vůbec zřejmé konkrétní jednání, které je žalobci kladeno za vinu, v čem žalobce přestoupil svou pravomoc, v návaznosti na jaký písemný podklad. Shodně jako u shora uvedeného písmene „a)“ jsou zde uvedeny pouze rozhodnutí konkretizovaná daty a čísly jednáními, bez konkrétní návaznosti na vinu žalobce.
61. Obdobně je uvedeno i pod výrokem I. písm. c) rozhodnutí prvostupňového orgánu, že žalobce také rozhodl „*bez právního důvodu v rozporu s §§ 77 odst. 1 písm. p) a § 150 odst. 1 zákona o státní službě ve spojení s § 134 zákoníku práce*“. Ani v tomto případě není zřejmé, čeho konkrétně se žalobce dopustil tím, že porušil uvedená zákonná ustanovení. Chybí zde též služební označení pracovnice, která je toliko jmenovaná s osobním číslem. Současně soudu není zřejmé, co prvostupňový orgán měl na mysli, když uvedl „*na základě dílčího útoku návrhem ze dne 25. září 2018, ze dne 7. listopadu 2018 a ze dne 21. prosince 2018 v celkové výši 17 500 Kč, ze kterých nevyplývalo plnění mimořádného služebního úkolu, přiznání odměny tak bylo nedůvodné*“, tedy opět v čem konkrétním žalobce pochybil, aby byl uznán vinným.
62. V daném případě výrok I. písm. a) až c) rozhodnutí prvostupňového orgánu neobsahuje takový popis skutku, co do místa, času a způsobu spáchání kárného provinění a dalších okolností, aby jasně, srozumitelně, přesně a určitě, zachycoval povinnosti, které žalobce porušil. Jen takto koncipovaný skutek je závazný. Z výroku musí být patrné, co konkrétního bylo předmětem rozhodování a na základě jakého ustanovení a právního předpisu správní orgán rozhodl. Neuvede-li správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení.
63. *Obiter dictum* soud nepřisvědčil žádosti žalobce ohledně přednostního projednání věci, jelikož podle rozhodnutí státního tajemníka v Ministerstvu zdravotnictví ze dne 29. 10. 2020 č. j. MZDR 47311/2020-2/PER služební poměr žalobce jako státního zaměstnance skončil dnem 29. 10. 2020. V odůvodnění tohoto rozhodnutí je uvedeno, že žalobce sám požádal dne 29. 10. 2020 podle § 73 ZSS o skončení služebního poměru v době co nejkratší a nadřízený věcně příslušný služební orgán po posouzení žádosti žalobci vyhověl. Výsledek napadeného

rozhodnutí proto nemá vliv na otázku vrácení žalobce do služby. Věc byla proto projednána a rozhodnuta podle § 56 odst. 1 s. ř. s.

64. Se zřetelem ke shora uvedenému soud napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.
65. Výrok II. o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení, které představují zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. dubna 2023

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu